

תוספתא

רחימי עלאי, מארי דסכלתנו אסתכלו, הורמני ידיען בקולפי
 דסיכתא, קריבו למנדע, מאן מנכון מארי דעינין
 בסכלתנו, וידע בשעתא דסליק ברעיותא דרזא דרזין, לאפקא
 תלת גוונין פחדא כלילן, ואינון, חוור וסומק וירוק, תלת גוונין
 פחדא אשתליבאן דא עם דא, מזדווגן (ס"א מזדווגן) דא עם דא,
 מגרופיא תתאה אעטבע, ונפקא מגו גוונין אלין.

וכל גוונין אלין, אתחזון בהאי. חיוו איחו לאסתכלא, פעינא
 דבדולחא אתחזי בשעתא. פגוונא דבטש בגווא, הכי אתחזי
 לבר. אלין תלת גוונין סחרן להאי, וגוונא אזלא סלקא ונחתא
 קסטורין דקטרא קביעי בגוון (ס"א בגווא).

גוונין סחרין (ס"א גוונין) כלילן פחדא, סלקין לה לעילא ביממא,
 ונחתא בליליא. שרנא דדליק אתחזי בליליא, ביממא
 אסתתרת נהורא, טמירא במאתן וארבעין ותמניא עלמין, פלהו
 אזלין לגווא (ס"א בגיגה) מלעילא לתתא, נו תלת מאה ושתין וחמש
 שייפין גניזא ואתפסיא לתתא.

לשון הקודש

וכל הגונים האלו נראים בזה, מראה
 הוא להסתכל, בעין הפדלח נראה
 בשעה. כמו שמפכה בתוכה, כך נראה
 בחוץ. שלשת הגונים הללו סובבים את
 זה, והגון הולך, עולה ויורד. היכלות
 הקשר קבועים בגון (בתוכה).

גוונים מקיפים (גונים) כלולים באחד,
 מעלים אותה למעלה ביום ומורידים
 בלילה. נר שהולך נראה בלילה. ביום
 נסתר האור ומתחבא במאתים ארבעים
 ושמונה עולמות, שכלם הולכים לתוכה
 (בשבילה) מלמעלה למטה בתוך שלש
 מאות ששים וחמשה איברים גנווא,
 ומכוסה למטה.

בענן ביום הנשם פן מראה הנגה סביב
 הוא מראה דמות כבוד ה'. וכמו שיש בו
 כל אלו הגונים, כך גם מנהיג את כל
 העולם.

תוספתא

אחזבים עליונים, בעלי התבונה,
 התבוננו מושלים היודעים בהפאת
 ההבטה התקרבו לדעת, מי מכם בעלי
 עינים בתבונה, ויודע בשעה שעולה
 ברצון של סוד הסודות להוציא שלשה
 גונים כלולים באחד, והם לבן אדם וירק,
 שלשה גונים משלבים באחד זה בזה,
 מתקדים זה עם זה. מגרפה תחתונה
 נצבעת ויוצאת מתוך הגונים הללו.

מֵאֵן דְּמִפְשָׁפֶשׁ לְאַשְׁכַּחא לֵהּ, יְתִבֵּר גְּדַפִּין קְלִיפִין טְמוּרִין, וְיִפְתַּח תְּרַעִין. מֵאֵן דְּזָכִי לְמִיחְמִי, יַחְמִי גּוֹ יְדִיעָה וְסִכְלָתְנִי, כְּמֵאֵן דְּחָמִי בְּתֵר פּוֹתְלָא. בַּר מִן מוֹשֶׁה נְבִיאָה מְהִימְנָא עֲלָאָה, דְּהוּה חָמִי לִיה עֵינָא בְּעֵינָא, לְעִילָא בְּאַתֵּר דְּלֵא אֲתִידַע.

מֵאֵן דְּלֵא זָכִי, דְּחָו לִיה לְבַר, כְּפֹה חֲבִילִי טְהִירִין אֲזַדְמֵנוּ לְגַבִּיהּ, אֲזַדְמֵנוּ נְפִקֵי עֲלֵיהּ, וְאַפִּיקוּ לִיה דְּלֵא יִסְתַּפֵּל בְּעֵנוּנָא דְּמִלְכָא. וּוִי לֹון לְאִינוּן חֲטִיבִין דְּעֲלָמָא, דְּלֵא זָכָאן לְאַסְתַּפְלָא, כְּפֹה דְּאֵת אָמֵר, (כּמִדְּכֹר ד) וְלֵא יִבְאוּ לְרֵאוֹת כְּבֻלַּע אֵת הַקֹּדֶשׁ וְגו'.

אָמֵר רַבִּי יְהוּדָה, מִסְתַּפֵּל הוֹינָא, וְהָא מִגּוֹ זְהִירִין אֲלִין, מִסְתַּפְלָן נְשַׁמְתְּהוּן דְּצַדִּיקָא, כִּד אֲתַדְבִּקוּ בְּהַאי אֲתֵר, מִגּוֹ זְהִירִין אֲלִין מִסְתַּפְלִין נְשַׁמְתְּהוּן דְּצַדִּיקָא. אִינוּן גּוֹוִינִין, סְלָקִין וְאַתְּכִלִּין כְּחֻדָא. זָכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּיַדַּע לְאַכְלָלָא וְלִיחְדָא כְּלָהוּ כְּחֻדָא, לְאַתְקֵנָא כְּלָא בְּאַתֵּר דְּאַצְטְרִיד לְעִילָא לְעִילָא, וְכַדִּין אֲתַנְטִיר בַּר נֶשׁ בְּהַאי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְּאֲתִי. (ע"כ תוספתא):

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמֵר, (תהלים צט) וְעַז מִלֶּךְ מִשְׁפַּט אֲהַב אֶתְּהָ כּוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָאֵל וְגו'. וְעַז מִלֶּךְ מִשְׁפַּט

לשון הקודש

כְּבֻלַּע אֵת הַקֹּדֶשׁ וְגו'.

אָמֵר רַבִּי יְהוּדָה, הֵייתִי מִסְתַּפֵּל, וְהָרִי מִתּוֹךְ הַזְּהָרִים הִלְלוּ מִסְתַּפְלוֹת נְשַׁמּוֹת הַצַּדִּיקִים, כְּשֶׁנִּדְבְּקוּ בְּמִקּוֹם הַזֶּה. מִתּוֹךְ הַזְּהָרִים הִלְלוּ מִסְתַּפְלוֹת נְשַׁמּוֹת הַצַּדִּיקִים. אוֹתָם גּוֹנִים עוֹלִים וְנִכְלָלִים כְּאַחַד. אֲשֶׁרִי מִי שִׁיּוֹדַע לְהַכְלִיל וְלִיחַד אֵת כָּלָם כְּאַחַד, לְתַקֵּן הַכֹּל בְּמִקּוֹם שֶׁצְרִיךְ לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְאִזּוּ נִשְׁמַר הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. (ע"כ

תוספתא)

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמֵר, (תהלים צט) וְעַז מִלֶּךְ

מִי שֶׁמִּחְפֵּשׁ לְמַצֵּא אוֹתָהּ, יִשְׁבֵּר כְּנָפִים קְלָפוֹת נִסְתָּרוֹת וְיִפְתַּח שְׁעָרִים. מִי שֶׁזָּכָה לְרֵאוֹת, יִרְאֶה תּוֹךְ יְדִיעָה וְתִבּוּנָה כְּמִי שֶׁרוֹאֶה אַחַר הַכֶּתֶל, פָּרַט לְמוֹשֶׁה הַנְּבִיא הַנֶּאֱמָן הַעֲלִיּוֹן שֶׁהָיָה רוֹאֶה אוֹתָהּ עֵין בְּעֵין, לְמַעְלָה בְּמִקּוֹם שֶׁלֹא יָדוּעַ.

מִי שֶׁלֹא זָכָה, דוֹחִים אוֹתוֹ הַחוּצָה. כְּפֹה קְבוּצוֹת בְּעֲלֵי דִין מִזְדַּמְנִים אֲלִיו, מִזְדַּמְנִים וְיוֹצֵאִים עֲלָיו, וּמוֹצֵאִים אוֹתוֹ שֶׁלֹא יִסְתַּפֵּל בְּעֵנֵי הַמֶּלֶךְ. אוֹי לְהֵם לְאוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁלֹא זָכָה לְהִסְתַּפֵּל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְלֵא יִבְאוּ לְרֵאוֹת

אָהב, דא קדשא בריך הוא. ועז מלך, תקפא
 דאתקיף קדשא בריך הוא, לאו איהו אלא במשפט,
 דהא במשפט אתקיים ארעא. כמה דאת אמר, (משלי
 כט) מלך במשפט יעמיד ארץ.

ובגין כך, ועז מלך משפט אהב, ולא (אתקף)
 אתתקנת בנסת ישראל אלא במשפט, בגין
 דמתמן אתונת, וכל ברכאן דנטלא, מתמן נטלא.
 ובגין כך ועז מלך משפט אהב, כל תאיבו, וכל
 רחימו דילה לקביל משפט. אתה כוננת משרים, רזא
 דתרין פרובים לתתא, דאינון תקונא ויישובא
 דעלמא, והא אתמר.

רבי (יזחק) חזקיה פתח ואמר, (תהלים קלה) הללויה הללו
 עבדי ה' הללו את שם ה', האי קרא אית
 לאסתכלא ביה, כיון דאמר הללויה, אמאי הללו

לשון הקודש

הברכות שנוטלת, היא נוטלת משם,
 ולכן ועז מלך משפט אהב - כל
 התשוקה וכל האהבה שלה כנגד
 המשפט. אתה כוננת משרים - סוד
 של שני הפרובים למטה, שהם תקון
 וישוב העולם, והרי נתבאר.

רבי חזקיה פתח ואמר, (תהלים קיג)
 הללויה הללו עבדי ה' הללו את שם ה'.
 בפסוק זה יש להתבונן בו. כיון שאמר

משפט אהב אתה כוננת משרים וגו'.
 ועז מלך משפט אהב - זה הקדוש ברוך
 הוא. ועז מלך - תקף שמתוך הקדוש
 ברוך הוא אינו אלא במשפט, שהרי
 במשפט עומדת הארץ, כמו שנאמר
 (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ.

ומשום כך, ועז מלך משפט אהב, ולא
 ומתחזקתו נתקנת בנסת ישראל אלא
 במשפט, משום שמשם נזונית, וכל

עבדי ה', ולבֹּתֵר הִלְלוּ אֶת שֵׁם ה'. אֵלֶּא הָכִי תִנְיָנָן,
 מָאן דְּמִשְׁבַּח (לְחַדָּא) לְאַחְרָא, אֲעֲטְרִיךָ לְשַׁבְחָא לִיה
 כְּפֻּם יְקָרִיָּה, וּכְפֻּם יְקָרִיָּה הָכִי אֲעֲטְרִיךָ שְׁבַחִיה,
 וְתִנְיָנָן מָאן דְּמִשְׁבַּח לְאַחְרָא, בְּשַׁבְחָא דְלִית בֵּיה, הוּא
 גְּלִי (גְּלוּתָא וּסְבָב) גְּנוּתִיָּה, וְצַבִּי לְגַלְתָּא לִיה. וְעַל דָּא, מָאן
 דְּעָבִיד הַסְפָּדָא עַל בַּר נָשׁ, אֲעֲטְרִיךָ כְּפֻּם יְקָרִיָּה,
 וְלֹא יִתִּיר. דְּמִגּוֹ שְׁבַחִיה אֲתִי לְגְנוּתִיָּה, וּבְכֻלָּא שְׁבַחָא
 אֲעֲטְרִיךָ כְּפֻּם יְקָרִיָּה.

תָּא חַזִּי, הִלְלוּיָהּ, הָכָא אֵית שְׁבַחָא עֲלָאָה דְּמֵאֲרִי
 דְּכֻלָּא. אֲתֵר דְּלֹא שְׁלֵטָא בֵּיה עֵינָא לְמַנְדַּע
 וְלֹאֲסַתְכֻלָּא (ס"א אַתְר), דְּאִיהוּ טְמִירָא דְּכָל טְמִירִין.
 וּמָאן אִיהוּ, י"ה. שְׁמָא עֲלָאָה עַל כֻּלָּא.

וּבְגִין כֶּךָ הִלְלוּיָהּ, שְׁבַחָא וְשְׁמָא כְּחַדָּא, כְּלִילָן
 כְּחַדָּא. וְהָכָא סְתִים מְלָה דְּאָמַר הִלְלוּיָהּ, וְלֹא

לשון הקודש

שְׁמַתוּךָ שְׁבַחוּ בָּא לְגְנוּתוֹ, וּבְכָל שְׁבַח
 צְרִיךְ לְפִי כְבוֹדוֹ.

בָּא רְאָה, הִלְלוּיָהּ, כָּאן יֵשׁ שְׁבַח עֲלִיוֹן
 שֶׁל רַבּוֹן הַכֹּל, מְקוֹם שְׂאִין הַעֵינִן שׁוֹלְטֵת
 בּוֹ לְדַעַת וְלַהֲתַבּוֹנֵן וּמְקוֹם, שֶׁהוּא טְמִיר
 שֶׁל כָּל הַטְּמִירִים, וּמִיְהוּ? י"ה, שֵׁם עֲלִיוֹן
 עַל הַכֹּל.

וּמִשּׁוּם כֶּךָ הִלְלוּיָהּ, שְׁבַח וְשֵׁם כְּאֲחֵד,
 כְּלוּלִים כְּאֲחֵד, וְכָאן נִסְתָּר הַדְּבָר

הִלְלוּיָהּ, אִזּוֹ לְמָה הִלְלוּ עַבְדֵי ה', וְאַחַר
 כֶּךָ הִלְלוּ אֶת שֵׁם ה' אֵלֶּא כֶּךָ שְׁנִינָן,
 מִי שְׁמִשְׁבַּח אֶת וְהֵאָחֵדוּ הָאָחֵר, צְרִיךְ
 לְשַׁבְחוֹ לְפִי כְבוֹדוֹ, וְלְפִי כְבוֹדוֹ כֶּךָ
 צְרִיךְ שְׁבַחוֹ. וְשְׁנִינָן, מִי שְׁמִשְׁבַּח אֶת
 הָאָחֵר בְּשַׁבַּח שְׂאִין בּוֹ – הוּא מְגַלֵּה
 (גְּלוּי וּמְסַבֵּב) אֶת גְּנוּתוֹ, וְרוּצָה לְגַלוּת
 אוֹתוֹ. וְעַל זֶה מִי שֶׁעוֹשֶׂה הַפְּסֵד עַל בֶּן
 אָדָם, צְרִיךְ כְּפִי כְבוֹדוֹ וְלֹא יוֹתֵר,

אָמַר מָאן הַלְלוּיָהּ, לְמָאן אָמְרוּ הַלְלוּ, אֵלָא כְּמָה
 דִּי"ה סְתִימ, הַכִּי שְׁבַחָא דְשְׁבוּחֵי סְתִימ אֵינּוּן,
 דְּמִשְׁבְּחֵי לָא יִדְעָנָא מָאן אֵינּוּן, וְהַכִּי אֶעְטְרִיד לְמַתְוִי
 כְּלָא סְתִימ, בְּרִזָּא עֲלָאָה. וְלִבְתַּר דְּסְתִימ בְּרִזָּא עֲלָאָה,
 גְּלִי וְאָמַר, הַלְלוּ עִבְדֵי ה' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'. בְּגִין
 דְּדָא אִיהוּ אַתְר דְּלָא סְתִימ בְּהַהוּא עֲלָאָה טְמִירָא
 דְּכָל טְמִירִין. דָּא הוּא אַתְר דְּאֶקְרִי שֵׁם, כְּמָה דְּאֶתְר
 אָמַר, (שמואל ב' ו') אֲשֶׁר נִקְרָא שֵׁם שֵׁם ה'.

כְּדִמְאָה סְתִימ דְּלָא (ס"א דָּא) גְּלִיָּא, (תְּנִינָא) סְתִימ
 וְגְלִיָּא, וּבְגִין דְּקִינָא בְּאֶתְגְּלִיָּא, אָמַר
 אֵינּוּן דְּקָא מִשְׁבְּחֵי לְהַהוּא אַתְר, מָאן אֵינּוּן. וְקָאמַר
 דְּאֵינּוּן עִבְדֵי ה', דְּאֶתְחַזֵּן לְשְׁבַחָא לְאַתְר דָּא.

יְהִי שֵׁם ה' מְבוֹרָךְ, מָאִי שְׁנָא דְּקָאמַר יְהִי. אֵלָא
 יְהִי, רִזָּא דְּאֶמְשַׁכּוּתָא מֵהַהוּא אַתְר עֲלָאָה,

לשון הקודש

מְקוּם שְׁנִקְרָא שֵׁם, כְּמוֹ שְׁנָאמַר (שמואל-ב'
 ג') אֲשֶׁר נִקְרָא שֵׁם שֵׁם ה'.

הָרָא שׁוֹן נִסְתַּר שְׁאִינוּ וְהוּ גְלוּי. וְהַשְּׁנִין
 נִסְתַּר וְגְלוּי. וּמִשׁוּם שְׁעוּמַד בְּהַתְנַגְלוּת
 אָמַר, אוֹתָם שְׁמִשְׁבְּחֵי לְאוֹתוֹ מְקוּם מִי
 הֵם? וְאָמַר שְׁהֵם עִבְדֵי ה' הָרָאוּיִם
 לְשַׁבַּח אֶת הַמְּקוּם הַזֶּה.

יְהִי שֵׁם ה' מְבוֹרָךְ, מָה שׁוּנָה שְׁאָמַר
 יְהִי? אֵלָא יְהִי – סוּד הַהִמְשָׁכָה מֵאוֹתוֹ

שְׁאָמַר הַלְלוּיָהּ וְלָא אָמַר מִי הַלְלוּיָהּ,
 לְמִי אָמְרוּ הַלְלוּ? אֵלָא כְּמוֹ שְׁנִי"ה
 נִסְתַּר, כְּךָ שְׁבַח שְׁמִשְׁבְּחֵי הֵם
 נִסְתַּרִים, שְׁמִשְׁבְּחֵי לָא יִדְעָנוּ מִי הֵם,
 וְכָךְ צְרִיךְ הַכֵּל לְהִיּוֹת נִסְתַּר בְּסוּד
 עֲלִיוֹן. וְאַחַר שְׁנִסְתַּר בְּסוּד עֲלִיוֹן, גְּלָה
 וְאָמַר הַלְלוּ עִבְדֵי ה' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה',
 מִשׁוּם שְׁזַהוּ מְקוּם שְׁלָא נִסְתַּר, כְּאוֹתוֹ
 עֲלִיוֹן הַטְּמִיר שֶׁל כָּל הַטְּמִירִים. וְהוּ

דַּאִיְהוּ סָתִים דְּקֶאֱמָרְןִי, דַּאִיְהוּ י"ה, עַד רָזָא
דְּבִרִית, דַּאִיְהוּ יו"ד תַּתְּאָה, בְּגוּנָא דִּיּו"ד עֲלָאָה,
שִׁירוּתָא כְּסוּפָא.

וּבְגִין כֶּךָ יְהִי, רָזָא דַּאֲמִשְׁכוּתָא מִטְּמִירָא דְּכָל
טְמִירִין, עַד דִּרְגָא תַּתְּאָה. וּבְמִלָּה דָא
אֲתַקְיִים כָּל עוּבְדָא דְּבִרְאשִׁית. כְּמָה דַּאֲתָא אָמַר, יְהִי
רְקִיעַ, יְהִי מְאֻרֹת, יְהִי אֹר. בְּכָל אֵינּוּן עוּבְדִין
דְּלַעִילָא כְּתִיב יְהִי.

בְּכָל אֵינּוּן עוּבְדִין דְּלַתְתָּא, לָא כְּתִיב יְהִי. בְּגִין
דְּרָזָא דָא דַּאִיְהוּ (ס"א אֲמִשְׁכוּתָא) מִרְזָא עֲלָאָה,
סְתִימִין דְּכָל סְתִימִין, לָא אֲתַקְיִים אֱלָא בְּמִלִין
עֲלָאֵי דְּלַעִילָא, וְלָא אֲתַמַּר בְּאֵינּוּן (דף רלג ע"א) מְלִין
תַּתְּאִין דְּלַתְתָּא.

וּבְדָא מִתְבְּרַךְ שְׁמָא קְדִישָׁא בְּכָלָא, וְעַל דָּא כְּתִיב

לשון הקודש

שְׁלַמְעֵלָה כְּתוּב יְהִי.
בְּכָל אוֹתָם מַעֲשִׂים שְׁלַמְעָה לֹא כְּתוּב
יְהִי, מְשׁוּם שְׁפוּד זֶה שֶׁהוּא וְהַמְשָׁכֵהוּ
מִשׁוּד עֲלִיּוֹן, נִסְתַּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, לֹא
מִתְקַיֵּם אֱלָא בְּדְבָרִים עֲלִיּוֹנִים
שְׁלַמְעֵלָה, וְלֹא נֶאֱמַר בְּאוֹתָם דְּבָרִים
תַּתְּוֹנִים שְׁלַמְעָה.

וּבְזֶה מִתְבְּרַךְ הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּכָל, וְעַל
זֶה כְּתוּב יְהִי שֵׁם ה' מְבָרַךְ וְגו', מִמְזַח

מְקוּם עֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא נִסְתַּר, כְּמוֹ
שְׁאֲמָרְנוּ, שֶׁהוּא י"ה, עַד סוּד הַבְּרִית
שֶׁהוּא יו"ד תַּתְּוֹנָה, כְּמוֹ שִׁיּו"ד
הַעֲלִיּוֹנָה, הַרְאֵשִׁית כְּסוּפָא.

וּמְשׁוּם כֶּךָ יְהִי, סוּד הַהִמְשָׁכָה מִטְּמִיר
שֶׁל כָּל הַטְּמִירִים עַד הַדְּרָגָה הַתַּתְּוֹנָה,
וּבְדְבַר הַזֶּה מִתְקַיֵּם כָּל מַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר יְהִי רְקִיעַ, יְהִי
מְאֻרֹת, יְהִי אֹר. בְּכָל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים

יְהִי שֵׁם ייִ מְבוֹרָךְ וְגו', מְמוֹרָח שְׁמֵשׁ עַד מְבוֹאוֹ, דָּא
 אֲתֵר עֲלָאָה, דְּקָא נְהִיר מְנִיָּה שְׁמֵשׁא, וְנְהִיר לְכֻלָּא.
 וְדָא הוּא אֲתֵר דְּרִישָׁא עֲלָאָה סְתִימָאָה.

וְעַד מְבוֹאוֹ, דָּא הוּא אֲתֵר קְשָׁרָא, דְּאֲתִקְשָׁר בֵּיה
 מְהִימְנוּתָא בְּדָקָא חַזִּי, וּמִתַּמָּן נִפְקֵן בְּרַכָּאן
 לְכֻלָּא, וְעֲלִמָּא מִהֲכָא אֲתִזֵּן, כְּמָה דְּאֲתִמַּר. וּבְגִין כִּד
 קְיִימָא הֵא אֲתֵר לְאֲתִזְנָא מִעִילָא, וְלֹאֲתִבְרַכָּא מִתַּמָּן.
 וְכֻלָּא קְיִימָא בְּאֲתִעְרוּתָא דְלִתְתָּא, דְּמִתְעִירי אֵינֵזֵן
 עֲבָדֵי ייִ, כִּד מְבָרְכֵי שְׁמָא קְדִישָׁא, בְּדָקָא מְרֵן. וּבְגִין
 כִּד דְּאִיהוּ בְּאֲתִנְגְלִיָּא, כְּתִיב הִלְלוּ עֲבָדֵי ייִ הִלְלוּ אֶת
 שֵׁם ייִ.

אֲדַהֲכֵי הָוָה נְהִיר צְפָרָא, נִפְקֵן מִן מְעֵרְתָּא,
 וּבְהֵהוּא לִילִיָּא לָא דְּמִיבּוּ. אֲזִלוּ בְּאֲרַחָא,
 כִּד נִפְקֵן מֵאֵינֵזֵן טוּרִין, יִתְבוּ וְצִלוּ צִלוּתָא. מָטוּ לְחַד

לשון הקודש

וְהַבֵּל עוֹמֵד בְּהִתְעוֹרְרוֹת הַתַּחְתּוֹנָה
 שְׁמֵעוֹרְרִים אוֹתָם עֲבָדֵי ה' בְּשִׁמְכֻרְכִים
 אֵת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ. וּמִשׁוּם
 כִּד שְׁהִיא בְּהִתְנַלּוֹת, כְּתוּב הִלְלוּ עֲבָדֵי
 ה' הִלְלוּ אֶת שֵׁם ה'.

בֵּינֵתִים הָאִיר הַבְּקָר וַיֵּצְאוּ מִהַמְּעָרָה,
 וּבְאֹתוֹ הִלְיָהּ לֹא יִשְׁנוּ. הִלְכוּ בְּדֶרֶךְ.
 כְּשֵׁיֵצְאוּ מֵאוֹתָם הָהָרִים, יִשְׁבוּ וְהִתְפַּלְּלוּ

שְׁמֵשׁ עַד מְבוֹאוֹ. זֶה מְקוֹם עֲלִיזוֹן
 שְׁמֵאִירָה מִמֶּנּוּ הַשְּׁמֵשׁ וּמֵאִיר לְכֻל, וְזֶהוּ
 מְקוֹם שֶׁל הָרֵאשׁ הָעֲלִיזוֹן הַנִּסְתָּר.

וְעַד מְבוֹאוֹ - זֶהוּ מְקוֹם הַקְּשָׁר
 שְׁנִקְשָׁרֵת בּוֹ הָאֲמוּנָה כְּרֵאוּי, וּמִשָּׁם
 יוֹצְאוֹת בְּרָכוֹת לְכֻל, וְהָעוֹלָם מִכָּאן גִּזּוּן,
 כְּמוֹ שְׁנֵתִבְאָר, וּמִשׁוּם כִּד עוֹמֵד מְקוֹם
 זֶה לְהִזּוֹן מִלְּמַעְלָה וְלְהִתְבָּרֵךְ מִשָּׁם,

בְּפֶר, וַיִּתְּבוּ תַמָּן כָּל הַהוּא יוֹמָא, בְּהַהוּא לִילְיָא נְמוּ,
עַד דְּהוּא פִלְגוּת לִילְיָא, קָמוּ לְאַתְעֶסְקָא בְּאוּרִייתָא.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא לְאִמּוֹר
בְּךָ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל וְגו', וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא,
מָאֵי בַיּוֹם הַהוּא, דְּהָא סִנְי דְקָאִמַר וַיְבָרְכֶם. וְתוּ, כָּל
לְאִמּוֹר כְּתִיב חֶסֶר, וְהִכָּא לְאִמּוֹר בּוּי"ו כְּתִיב, (בְּכֹלֵא כְּתִיב
לְאִמּוֹר, בְּלָא וַ"ו, וְהִכָּא כְּתִיב לְאִמּוֹר) מָאֵי שְׁנָא.

אַלָּא רָזָא אִיהוּ, וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא, מָאֵי בַיּוֹם
הַהוּא, רָזָא דְדַרְגָּא דְאַתְמַנָּא עַל בְּרַכָּאן
לְעִילָא. יוֹם הַהוּא, יוֹם מִהַהוּא אַתְרַ עֲלָאָה, דְאַקְרִי
הוּא. וְהָאֵי יוֹם הַהוּא, דְלִית פִּירוּדָא בֵּין יוֹם וּבֵין
הוּא, וּבְכָל אַתְרַ הַיּוֹם הַהוּא, דָּא (הוּא) תֵּרִין דְרַגִּין
(עֲלִיזִין), דְרַגָּא עֲלָאָה וְתַתָּאָה דְאַיְנוּן כְּתִדָּא.

לשון הקודש

וכאן פתוב לאמור] למה השנוי?

אַלָּא סוּד הוּא, וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא. מַה
זֶה בַּיּוֹם הַהוּא? סוּד הַדְּרָגָה הַמְּמָנָה עַל
הַבְּרָכוֹת לְמַעְלָה. יוֹם הַהוּא – יוֹם מְאוּתוֹ
מְקוֹם עֲלִיזוֹן שְׁנַקְרָא הוּא, וַיּוֹם הַהוּא הִנֵּה
שְׁאִין פְּרוּד בֵּין יוֹם לְבֵין הוּא, וּבְכָל
מְקוֹם הַיּוֹם הַהוּא, זֶה (הוּא) שְׁתֵּי דְרָגוֹת
וְעֲלִיזוֹת, דְרָגָה עֲלִיזָה וְתַתְּחוּנָה, שְׁהוּן
כְּאַחַת.

תפלה. הגיעו לכפר אחד וישבו שם כל
אותו היום. באותו הלילה ישנו עד שהיה
הצות הלילה, וקמו להתעסק בתורה.
פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם
הַהוּא לְאִמּוֹר בְּךָ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל וְגו'.
וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא, מַה זֶה בַּיּוֹם הַהוּא?
שְׁתֵּי מַסְפִּיק שְׁאִמַר וַיְבָרְכֶם. וְעוֹד, כָּל
לְאִמּוֹר כְּתוּב חֶסֶר, וְכָאֵן לְאִמּוֹר בְּאוֹת
וַי"ו כְּתוּב, וּשְׁכָלֶם כְּתוּב לְאִמַר כְּלֵי אוֹת ו'

וּבְגִין כָּךְ, כִּד בְּעָא יַעֲקֹב לְבָרְכָא לְבְנָיו דְּיוֹסָף,
בְּרִיךְ לֹון בְּיַחְוּדָא דְלַעֲיִלָא וְתַתָּא כְּלָחוּ

כְּחֻדָּא, (ס"א לאמור בוא"ו דאתכליל וא"ו בינייהו, על דא ייחד לון ביחודא דלעילא
כלהו כחדא) בְּגִין דִּיתְקַיִים בְּרַבְתְּהוֹן, וּלְבַתֵּר כָּלִיל כְּלָא
כְּחֻדָּא. וְאָמַר, כָּךְ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל (לאמר). מָאֵי כָךְ. וְדָאֵי
דָא רָזָא דִּיחְוּדָא, בְּקַדְמוּתָא מִתַּתָּא לַעֲיִלָא (ס"א יום ההוא
מיתתא לעילא), וּלְבַתֵּר נְחִית לְאִמְצָעִיתָא וּלְתַתָּא. לְאִמְוֹר
בְּוֹא"ו הָא אִמְצָעִיתָא. וּלְבַתֵּר נְחִית לְתַתָּא כָךְ. וְהַכִּי
הוּא יְאוּת בְּדָקָא חָזִי, מִתַּתָּא לַעֲיִלָא וּמֵעֲיִלָא לְתַתָּא.

כָּךְ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל, מָאֵי יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל סָבָא.
יְבוּרְךָ יִשְׂרָאֵל לָא כְּתִיב, אֵלָא יְבָרַךְ, דִּהָא
יִשְׂרָאֵל נְטִיל בְּרַכָּאן מִלַּעֲיִלָא, וּלְבַתֵּר אִיחֹו מְבָרַךְ
לְכָלָא, בְּהָאֵי דְרַנָּא תַתָּא דְיִיִקָא, דְקָאִמַר כָּךְ יְבָרַךְ
יִשְׂרָאֵל לְאִמַר.

לשון הקודש

לאמור - בוא"ו, הרי האמצע. ואחר כך
יורד למטה כף, וכך הוא יפה בראוי,
מלמטה למעלה, ומפעלה למטה.
כך יברך ישראל, מה זה ישראל?
ישראל הזקן. לא כתוב יברך ישראל,
אלא יברך, שהרי ישראל נוטל ברכות
מלמעלה, ואחר כך הוא מברך את הכל
בדרגה התחתונה הזו דוקא, שאמר כך
ברך ישראל לאמר.

ומשום כך, בשרצה יעקב לברך את
בני יוסף, ברכם ביחוד שלמעלה ומטה
כלם כאחד, ולאמור בוא"ו, שנכלל וא"ו
ביניהם. על זה יחד אותם ביחוד שלמעלה כלם
כאחד בדי שתתקיים ברכתם, ואחר כך
כלל הכל כאחד ואמר כך יברך ישראל
ולאמר. מה זה כך? ודאי זה סוד היחוד,
בתחלה מלמטה למעלה ויום ההוא מלמטה
למעלה, ואחר כך יורד לאמצע ולמטה.

יְשִׁימָךְ אֱלֹהִים בְּאֶפְרַיִם וּבְמִנְשֶׁה, אֶקְדִּים לִיה
לְאֶפְרַיִם בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין דְּאֶפְרַיִם עַל שְׂמָא
 (ד'יוסף) **דְּיִשְׂרָאֵל אֶקְרִי. מִנָּא לָן. מַהֲא, דְּכַד שְׂבַטָא**
דְּאֶפְרַיִם נָפַק, עַד לָא אֲשַׁתְּלִים זְמָנָא דְּשַׁעְבוּדָא
דְּמִצְרַיִם, דְּחִקוּ שַׁעְתָּא וְנָפְקוּ מִן גְּלוּתָא, קָמוּ עַל־יְהוֹן
שְׁנַאִיְהוֹן וְקָטְלוּ לֹון. וּכְתִיב, (יחזקאל לו) בֶּן אָדָם הֲעַצְמוֹת
הָאֵלֶּה כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל הִמָּה. מִשְׁמַע דְּכְתִיב, (יחזקאל לו)
כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל הִמָּה, וְעַל דָּא אֶקְדִּים לְאֶפְרַיִם קֳדָם
מִנְשֶׁה. בְּגִין כְּדֵי אֶפְרַיִם מְטוּלִיה לְסִטְר מַעְרְב,
וּמְטַלְנֵי הוּהוּ.

תָּא חַיִּי, בְּרַכָּתָא דְּבָרִיךְ לְבְנֵי יוֹסֵף, אִמְאֵי אֶקְדִּים
לֹון בְּרַכָּאן, עַד לָא יְבָרַךְ לְבְנֵי. אֵלָא מִכָּאן,
דְּחִבִּיבוּתָא דְּבְנֵי בְנֵי, חָבִיב עֲלִיה דְּבַר נָשׁ יִתִּיר
מִבְּנֵי. וּבְגִין כְּדֵי, אֶקְדִּים חִבִּיבוּתָא דְּבְנֵי בְנֵי קוּדְם
לְבְנֵי, לְבְרַכָּא לֹון בְּקַדְמִיתָא.

לשון הקודש

שְׂבַטוֹב (יחזקאל לו) כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל הִמָּה,
 וְלִכְּן הִקְדִּים אֶת אֶפְרַיִם קֳדָם מִנְשֶׁה,
 וְלִכְּן אֶפְרַיִם מִשָּׂאוֹ לְצַד מַעְרֵב, וּמִסְעוֹ
 הָיָה.

כֵּן רָאָה, הַבְּרַכָּה שֶׁבָרַךְ אֶת בְּנֵי יוֹסֵף,
לְפָנֶי הַקְּדִים לָהֶם בְּרַכּוֹת עַד שֶׁלֹּא יְבָרַךְ
אֶת בְּנֵי? אֵלָא מִכָּאן שֶׁחִבִּיבוֹת בְּנֵי
בְּנֵי שֶׁל אָדָם חִבִּיבָה עָלָיו יוֹתֵר מִבְּנֵי,

יְשִׁימָךְ אֱלֹהִים בְּאֶפְרַיִם וּבְמִנְשֶׁה. הַקְּדִים
אֶת אֶפְרַיִם בְּתַחֲלָה, מִשּׁוּם שֶׁאֶפְרַיִם עַל
שֵׁם וְשֶׁל יוֹסֵף? יִשְׂרָאֵל. מִנֵּן לָנוּ? מַזֶּה
שֶׁכְּשֶׁבַט אֶפְרַיִם יָצָא, עַד שֶׁלֹּא הַשְּׁלָם
זְמַן שַׁעְבוּד מִצְרַיִם, דְּחִקוּ אֶת הַשַּׁעָה
וַיָּצְאוּ מִהַגְּלוּת, קָמוּ עֲלֵיהֶם שׁוֹנְאֵיהֶם
וְהָרְגוּ אוֹתָם, וְכִתּוּב בֶּן אָדָם הֲעַצְמוֹת
הָאֵלֶּה כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל הִמָּה, מִשְׁמַע

וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא לְאִמּוֹר, רַבִּי יוֹסִי פָתַח וְאָמַר,
 (תהלים קטו) יי זכרנו יברך יברך את בית
 ישראל וגו'. יי זכרנו יברך, אליו גוברין. יברך את
 בית ישראל, אליו נשין. בגין דדבורין פּעִיין
 לַאֲתַפְרָכָא בְּקַדְמֵיתָא, וּלְבַתֵּר נְשִׁין, וְנְשִׁין לָא
 מִתְבָּרְכִין אֲלָא מִבְּרַכְתְּהוֹן דְּדַבְּרִין, דְּכַד דְּבִרִין
 מִתְבָּרְכִין כְּדִין נְשִׁין מִתְבָּרְכִין. וְאִי תִימָא מַהֲא, דְּכַתִּיב,
 (ויקרא טז) וְכִפֵּר בַּעֲדוֹ וּבַעֲד בֵּיתוֹ, דְּבַעֵי לְכַפֵּרָא עֲלֵיהּ
 בְּקַדְמֵיתָא, וּלְבַתֵּר עַל בֵּיתֶיהּ, בְּגִין דְּמִתְבָּרְכָא מִנִּיהּ.

תָּא חַזִּי, דְּנְשִׁין לָא מִתְבָּרְכִין אֲלָא מִגּוֹבְרִין, כִּד
 אֲתַבָּרְכִין אֵינוֹן בְּקַדְמֵיתָא, וּמַהֲאֵי בְּרַכְתָּא
 מִתְבָּרְכִין. אֲלָא בְּמַאי אֲוִקִימְנָא יְבָרַךְ אֶת בֵּית
 יִשְׂרָאֵל. אֲלָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתֵב תּוֹסַפֶּת בְּרַכָּאן

לשון הקודש

מתברכים, אז מתברכות הנשים. ואם
 תאמר מזה שכתוב (ויקרא טז) וכפר בעדו
 ובעד ביתו, שאריך לכפר עליו
 בתחלה ואחר כך על ביתו, משום
 שמתברך ממנו.

בא ראה שנשים לא מתברכות אלא
 רק מגברים, שפשמתברכים אלו
 בתחלה, ומברכה זו מתברכות. אלא
 כמה בארנו יברך את בית ישראל?
 אלא הקדוש ברוך הוא נתן תוספת

ולכן הקדים חביבות בני בנו קדם לבנו
 לברך אותם בתחלה.

וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא לְאִמּוֹר. רַבִּי
 יוֹסִי פָתַח וְאָמַר, (תהלים קטו) ה' זכרנו
 יברך יברך את בית ישראל וגו'. ה'
 זכרנו יברך - אלו הגברים. יברך את
 בית ישראל - אלו הנשים. משום
 שזכרים אריכים להתברך בתחלה,
 ואחר כך נשים, ונשים לא מתברכות
 אלא מברכת הזכרים, שפשזכרים

לְדַכּוֹרָא דְנָסִיב, בְּגִין דְּמִתְבְּרָא מִיְנִיה אֶתְתָּא. וְכֵן
 בְּכָל אֲתֵר (דף רלג ע"ב) יְהִיב קַדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא תּוֹסְפֵת
 בְּרַבָּאן לְדַכּוֹרָא דְנָסִיב, בְּגִין דְּמִתְבְּרָא (מִיְנִיה אֶתְתָּא וְכֵן בְּכָל
 אֲתֵר יְהִיב קַדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא תּוֹסְפֵת בְּרַבָּאן לְדַכּוֹרָא דְנָסִיב, בְּגִין דְּתִתְבְּרַד מִיְנִיה נּוֹקְבָא)
 מִתְהוּא תּוֹסְפֵת דְּבְרַבָּאן. פִּיּוֹן דְּאֲנָסִיב בַּר נָשׁ יְהִיב
 לִיה תִּרִין חוֹלְקִין, חַד לִיה וְחַד לְנוֹקְבִיה, וְאִיהוּ נָטִיל
 פְּלָא, חוֹלְקִיה וְחוֹלְק נּוֹקְבִיה.

תָּא חַזִי, וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא, (ס"א לאמור בְּרִידָּהּ בְּרַבָּאן לֹזֵן וְלָכֵל
 דִּיפְקוֹן מִיְנִיהוּ) לְבָתֵּר לְאִמּוֹר בּוֹא"ו, הָכָא אֶתְרַמְיֹזָא
 בְּרָא בּוֹכְרָא, (שמות ד) בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, וְכִתִּיב, (ירמיה לא)
 וְאֶפְרַיִם בְּכוֹרֵי הוּא, וְעַל דָּא תּוֹסְפֵת וּא"ו.

רַבִּי חִזְקִיָּה פָּתַח, (תהלים קלט) גְּלָמִי רָאוּ עֵינַיִךְ וְעַל
 סִפְרָךְ כָּלָם יִפְתְּבוּ וְגו', הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ
 בְּכִמָּה אֲתֵר. אֲבָל תָּא חַזִי, כָּל אֵינּוֹן נִשְׁמָתִין דִּיהוּ

לשון הקודש

– חֲלָקוֹ וְחֲלָק נִקְבְּתוּ.

בַּא רְאָה, וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא וְלִאֲמֹר.
 בְּרַד אֹתֶם בְּרִכּוֹת וְלָכֵל אֵלּוּ שְׂיִצְאוּ מִהֶם, אֲחֵר
 כֶּךָ לְאִמּוֹר בּוֹא"ו. פִּאֵן גְּרַמּוּ בֵּן בְּכוֹר,
 (שמות ד) בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, וְכִתּוּב (ירמיה לא)
 וְאֶפְרַיִם בְּכוֹרֵי הוּא, וְעַל זֶה תּוֹסְפֵת
 וּא"ו.

רַבִּי חִזְקִיָּה פָּתַח, (תהלים קלט) גְּלָמִי רָאוּ
 עֵינַיִךְ וְעַל סִפְרָךְ כָּלָם יִפְתְּבוּ וְגו'. פִּסּוֹק

בְּרִכּוֹת לְזָכֵר שְׁנוּשָׂא, מִשּׁוּם
 שְׁמֵת בְּרִכַּת מִמֶּנּוּ הָאִשָּׁה, וְכֵן בְּכָל
 מְקוֹם נוֹתֵן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תּוֹסְפֵת
 בְּרִכּוֹת לְזָכֵר שְׁנוּשָׂא, מִשּׁוּם שְׁמֵת בְּרַד
 וּמִמֶּנּוּ אִשְׁתּוּ. וְכֵן בְּכָל מְקוֹם נוֹתֵן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא תּוֹסְפֵת בְּרִכּוֹת לְזָכֵר שְׁנוּשָׂא כְּדִי שְׁמֵת בְּרַד
 מִמֶּנּוּ הַנִּקְבָּהוּ מֵאוֹתָהּ תּוֹסְפֵת הַבְּרִכּוֹת.
 פִּיּוֹן שְׁנוּשָׂא הָאָדָם, נוֹתֵן לוֹ שְׁנֵי חֲלָקִים,
 אֶחָד לוֹ וְאֶחָד לְנִקְבָּתוֹ, וְהוּא נוֹטֵל הַכָּל

מִיּוֹמָא דְאַתְבָּרִי עֲלֵמָא, בְּלִהוּ קַיִימִי קַמִּי קְדָשָׁא בְּרִיד
 הוּא עַד לָא נָחַתוּ לְעֵלְמָא, בְּהֵהוּא דְיוֹקְנָא מִמָּשׁ
 דְאַתְחִזּוֹן לְבַתָּר בְּעֵלְמָא. וְהֵהוּא חִיּוּ דְנוֹפָא דְבַר נָשׁ
 דְקָאִים בְּהַאי עֲלֵמָא, הָכִי קָאִים לְעִילָא.

וּבְשַׁעֲתָא דְנִשְׁמַתָּא דָּא זְמִינָא לְאַחַתָּא בְּעֵלְמָא,
 הֵהוּא נִשְׁמַתָּא בְּהֵהוּא דְיוֹקְנָא מִמָּשׁ
 דְקַיִימָא בְּהַאי עֲלֵמָא, הָכִי קָאִים (לְעִילָא) קַמִּי קְדָשָׁא
 בְּרִיד הוּא, וְאוּמִי לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא דְיִטּוֹר פְּקוּדֵי
 אוֹרֵיתָא, וְלֹא יַעֲבֹר עַל קַיִימִין.

וּמִנָּא לָן דְקַיִימִין קַמִּיהּ, דְבְּתִיב, (מלכים א יז) חִי יִי
 אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי לְפָנָיו. עֲמַדְתִּי וְדָאִי, וְהָא
 אוֹקְמוּהָ. וּבְנִין כָּךְ גְּלַמִּי רָאוּ עֵינֵיהּ, עַד לָא יִתְחַזּוּ
 (בְּעֵלְמָא) בְּעֵלְמָא. וְעַל סַפְרָךְ פְּלִם יִפְתְּבוּ, דְהָא כָּל
 נִשְׁמַתִּין, בְּהֵהוּא דְיוֹקְנָא דְלֵהוֹן, בְּלִהוּ בְּסַפְרָא

לשון הקודש

שְׁעוּמַדְתָּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּךְ עוּמַדְתָּ וְלַמַּעְלָה
 לְפָנַי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִשְׁפִּיעַ אוֹתָהּ
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁתִּשְׁמַר מִצּוּוֹת
 הַתּוֹרָה וְלֹא לַעֲבֹר עַל הַבְּרִיתוֹת.

וּבְנִין לָנוּ שְׁעוּמַדְתָּ לְפָנָיו? שְׁכַתוּב
 (מלכים-א יז) חִי ה' אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי לְפָנָיו.
 עֲמַדְתִּי וְדָאִי, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ. וְלָבֵן גְּלַמִּי
 רָאוּ עֵינֵיהּ, עַד שֶׁלֹּא יִתְרָאָה וְהֶאֱלָסוּ
 בְּעוֹלָם. וְעַל סַפְרָךְ פְּלִם יִפְתְּבוּ, שֶׁהָרִי כָּל

זֶה בְּאֵרוֹהוּ בְּכַמְּה מְקוּמוֹת. אֲבָל בֹּא
 רָאָה, כָּל אוֹתָן הַנִּשְׁמוֹת שֶׁהָיוּ מִיּוֹם
 שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, כִּכְּלֵן עוּמַדוֹת לְפָנָיו
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שֶׁלֹּא יִרְדּוּ לְעוֹלָם
 בְּאוֹתָהּ דְמוֹת מִמָּשׁ שֶׁנִּרְאִים אַחַר כִּךְ
 בְּעוֹלָם, וְאוֹתוֹ מִרְאָה שֶׁל גּוֹף הָאָדָם
 שְׁעוּמַד בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּכְּ עוּמַד לְמַעְלָה.

וּבְשַׁעֲתָא שֶׁנִּשְׁמָה זֶה מְזַמְּנָת לְרַדְתָּ
 לְעוֹלָם, אוֹתָהּ נִשְׁמָה בְּאוֹתָהּ דְמוֹת מִמָּשׁ

בְּתִיבּוּן. יָמִים יֵצְרוּ, הָא אִוְקְמוּהָ יֵצְרוּ וְדָאי, וְלֹא
אֶחָד בָּהֶם, בְּהֵאֵי עֲלָמָא לְמִיָּקָם בְּקִיּוּמָא דְמֵאֲרִיָּהוֹן,
בְּדָקָא חַזִּי.

תָּא חַזִּי, יוֹמִין דְּבֵר נָשׁ, כּד זְכִי בְּהֵאֵי עֲלָמָא
בְּעוּבְדִין טַבְּאן, יוֹמִין דִּילִיה אֲתַבְּרָכָאן לְעִילָא,

מֵהֵתוּא אֲתֵר דְּאִיהוּ מְדַת יוֹמוֹי. פְּתַח וְאָמַר, (תהלים לט)
הוֹדִיעֵנִי יְיָ קִצִּי וּמְדַת יָמֵי מַה הִיא וְגו', הֵאֵי קָרָא
אִוְקְמוּהָ. אֲבָל תָּא חַזִּי, קִצִּי, דָּא קִץ הַיּוֹמִין, דְּאִיהוּ
מִתְקַשֵּׁר בֵּיה בְּדוּד. וּמְדַת יָמֵי מַה הִיא, דָּא אִיהוּ
דְּאֲתַמְנֵי (נ"א דְּאִית מְמַנָּא) מִפְּשַׁע עַל יוֹמוֹי.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָא שְׁמַעְנָא מִרְבִּי שְׁמַעוֹן, דְּהֵאֵי
קָרָא אֲתַמָּר, עַל אֵינּוֹן יוֹמִין דְּאֲתַגְּזְרוּ עֲלוֹי
מֵאָדָם קְדַמָּא, דְּאֵינּוֹן שְׁבַעִין. דְּהֵאֵא אֲתַמָּר, דְּחִיִּין
בְּלָל לָא הוּוּ לִיה, אֶלָּא דִּיהִיב לִיה אָדָם מֵאֵינּוֹן יוֹמִין
דִּילִיה, שְׁבַעִין שָׁנִין.

לשון הקודש

ה' קצ"י ומדַת יָמֵי מַה הִיא וְגו'. פְּסוּק זֶה
בְּאַרְוָהוּ. אֲבָל בֵּא רָאָה, קִצִּי - זֶה קִץ
הַיּוֹמִין, שְׁנַקְשֵׁר בְּדוּד. וּמְדַת יָמֵי מַה הִיא
- זֶהוּ שְׁמַתְמַנָּה וְשֵׁשׁ מְמַנָּה מִפְּשַׁע עַל יָמוֹי.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֲרֵי שְׁמַעְתִּי מִרְבִּי
שְׁמַעוֹן שֶׁפְּסוּק זֶה נֹאמַר עַל אוֹתָם הַיּוֹמִים
שֶׁנִּגְזְרוּ עֲלוֹי מֵאָדָם הֲרֵאשׁוֹן, שֶׁהֵם
שְׁבַעִים, שֶׁהֲרֵי נֹאמַר שְׁחִיִּים בְּכֻלָּל לֹא

הַנְּשָׁמוֹת בְּאוֹתָהּ דְּמוֹת שְׁלֵהֶם, כְּלָם
בְּסִפְר כְּתוּבִים. יָמִים יֵצְרוּ, הֲרֵי פְרָשׁוּהָ
יֵצְרוּ וְדָאי. וְלֹא אֶחָד בָּהֶם, בְּעוֹלָם הָזֶה
לְעַמֵּד בְּקִיּוּם רְבוּנָם כְּרָאוּי.

בֵּא רָאָה, יָמֵי בֶן הָאָדָם בְּשׁוֹכְהָ בְּעוֹלָם
הָזֶה בְּמַעֲשֵׂים טוֹבִים, הַיּוֹמִים שְׁלוֹ
מִתְרַבִּים לְמַעַלָּה מֵאוֹתוֹ מְקוּם שֶׁהוּא
מְדַת יָמוֹי. פְּתַח וְאָמַר, (תהלים לט) הוֹדִיעֵנִי

וְרָזָא דָּא, וּילון לָא מְשַׁמֵּשׁ בְּלוּם, וְסִיחָרָא לָא
נְחָרַת מִגְרָמָה בְּלָל, וְשַׁבְעִין שְׁנִין נְחָרִין לָהּ
בְּכָל סְטָרָהּ, וְאֵינוּן חַיֵּי דְדוּד סְתָם. וְעַל דָּא בְּעָא
דְדוּד לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְמַנְדַּע רָזָא דָּא, עַל מָה
לִית לָהּ חַיִּין לְסִיחָרָא מִגְרָמָה, וּלְמַנְדַּע עֲקָרָא דִילָהּ.

וּבְמִדַּת יָמֵי מָה הִיא, דָּא הוּא דְרָגָא (ס"א דְעֵלְמָא) עֲלָאָה
סְתִימָא, דְּאִיהוּ קַיִמָא עַל כָּל אֵינוּן יוֹמִין,
דְּאֵינוּן חַיִּין דִּילָהּ, אַתְר דְּנְחָיִר לְכֻלָּא. אַדְעָה מָה
חֲדַל אָנִי. אָמַר דְדוּד, אַנְדַּע עַל מָה חֲדַל אָנָּא נְהוּרָא
מִגְרָמִי, וְאַתְמַנַּע מְנִי, כְּשָׂאָר כָּל אֵינוּן נְהוּרָאִין עֲלָאִין
דְּאִית לוֹן חַיִּין לְכֻלְהוּ, וְאָנָּא עַל מָה אָנָּא חֲדַל, וְעַל
מָה אַתְמַנַּע מְנִי. וְדָא הוּא דְבְעָא דְדוּד לְמַנְדַּע, וְלָא
אַתְיִיחִיב לִיה רְשׁוּתָא לְמַנְדַּע.

לשון הקודש

העולם עליונה נסתרת שעומדת על כל
אותם הימים שהם חיים שלה, מקום
שמאיר לכל. אדעה מה חדל אני -
אמר דוד, אדע על מה חדל אני אור
מעצמי ונמנע מפני כשאר כל אותם
האורות העליונים שיש להם לכלם
חיים, ואני על מה אני חדל ועל מה
נמנע מפני. וזהו מה שרצה דוד לדעת,
ולא נתנה לו רשות לדעת.

היו לו, אלא שאדם נתן לו מאותם ימים
שלו שבועים שנים.

וסוד זה, וילון לא משמש בלום, והלבנה
לא מאירה בכל מעצמה, ושבועים שנים
מאירות לה בכל צדדיה, והם חיי דוד
סתם. ועל זה רצה דוד מהקדוש ברוך
הוא לדעת סוד זה, ועל מה אין חיים
ללבנה מעצמה, ולדעת את העקר שלה.
ומדת ימי מה היא - זוהי דרגה ושל

תוספתא

קל גלגלא מתגלגלא מתתא לעילא, רתיכתא טורקתא אזלין ומתגלגלי. קל נעימותא סלקא ונחתא, אזלא ושטיא בעלמא. קל שופרא נגיד בעומקי דדרגי אסחר דרנא (ס"א גלגלא) סחרנהא. יתבין תריז מגרופין, מימינא ומשמאלא, בתריז גוונין משתאבין דא בדא, דא תוור ודא סומק, ותרנוייהו סחרין גלגלא לעילא, אסחר לימינא תוורא סלקא, ואסחר לשמאלא סומקא נחתא. וגלגלא אסחר תדיר ולא שכיך.

תריז צפריז סלקין, דקא מצפעפון, חד לסטר דרום, וחד לסטר צפון. פרחין באוירא צפעופא, וקל נעימו דגלגלא מתחברין כחדא, כדין (תהלים צ"ב) מזמור שיר ליום השבת. וכל ברבאן נגדין בלחישו בדא נעימו (מקול), מגו רחימו דקול שופרא. לקבלא אינון ברבאן, נחתין מלעילא לתתא, ואתגניזו כחדא בגו (שמות ס"ג ע"ב) עומקא דבירא, נביעו דבירא דלא פסקא בלחישו, עד דאתמלייא ההוא גלגלא סחרא.

אינון תריז מגרופין סחרין, חד דימינא, קרא בחיל ואמר, זהירו דזחרין דסלקא ונחתא, תרי אלפי עלמי"ן אזדחרו. עלמא

לשון הקודש

תוספתא

קול גלגל מתגלגל ממטה למעלה, מרכבותיה סגורות, הולכות ומתגלגלות. קול נעימות עולה ויורד, הולך ומשוטט בעולם. קול שופר שופע בעמקי הדרגות מסובב דרָגָה וגלגלו סביבה. יושבות שתי מגרפות מימין ומשמאל, בשני גונים נשאבים זה בזה, זה לבן וזה אדם, ושניהם סובבים גלגל למעלה, סובב לימין - לבן עולה, וסובב לשמאל - אדם יורד, והגלגל סובב תמיד ולא שוכך.

שתי צפרים עולות, שמצפצפות, אחת לצד דרום ואחת לצד צפון. פורחים באויר צפעופא, וקול נעימת הגלגל מתחברים באחד, ואז (תהלים צד) מזמור שיר ליום השבת. וכל הברכות שופעות בלחש בנעימות הזו ומקולו, מתוך אהבת קול השופר. כנגד אותן ברכות יורדות מלמעלה למטה, ונגניזו באחד בתוך עמק הבאר, נביעת הבאר שלא פוסקת בלחש, עד שמתמלא אותו גלגל סובב.

אותן שתי מגרפות סובבות, אחת